

Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis In Qvatuor Partes Distributæ Pars ...

In qua de Virtutibus in Communi, & Theologicis, Fide, Spe & Charitate, nec
non Virtutibus Cardinalibus, præsertim Justitia & Jure, ac Religione
ceterisq[ue] annexis, & Vitiis Oppositis in particulari breviter & dilucidè
tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1663

Quæst. IV. Quibus Modis Tridentinum consulat libertati Professionis?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72941](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72941)

QUESTIO IV.

Quibus modis Tridentinum consulat libertati professionis?

VARIA statuit Lessius p. 1. c. 16. Ut nulla renuntiatio aut obligatio antea facta etiam cum juramento, vel in favorem cuiuscumque causa pia valeat, nisi cum licentia Episcopi sive eius Vicarii fiat, intra duos menses proximos ante professionem, ac non alius intelligatur effectum suum sortiri, nisi secunda professio. Excipiuntur autem clerici Societatis Jesu.

34. Nulla renuntiatio vel obligatio novitatis tenet, nisi secunda professio.

Idem dicendum putat Lessius l. 2. de Statu Religioso c. 41. dub. 4. n. 40. de renuntiatione vel obligatione facta intuitu professionis ante novitatum: nam hæc æqualiter officit libertati profectiu, cui omnino copulere voluit Tridentinum. Sed contradicit Sanchez l. 7. c. 5. n. 4. tum quia hoc clarè in verbis Concilii non exprimitur, tum quia, ut ipse refert, in regio prætorio Granateni, lite utrimque agitata, sic pronuntiatum est à sex regis iudicibus, & idem declaratum refert à Congregatione Cardinalium.

35. Quid facta sit ante novitatum.

Nota I. Per prædicta non prohiberi testamentum: quia non est renuntiatio vel obligatio, nec adimit libertatè: cum non habeat vim ante professionem. Et idem dicendum est de quavis alia dispositione conditionali relata in tempus professionis, ac de alia revocabili.

36. Secus est de testamento, alijque dispositionibus in tempus professionis conditionali relatis.

Nota II. Non vetari nec irritari contractus onerosos Novitii, in quibus æquale recipitur: finis enim hujus decreti in his non militat, nec sunt renuntiatio, nec pura obligatio. Item non irritantur contractus, quibus novitius exponitur periculo lucri & jacturæ, quales sunt contractus societatis & ludi: quia nec hi renuntiationis vel obligationis nomine intelliguntur, nec per hos dicitur novitius se spoliare bonis aut minuere patrimonium.

37. Et contractibus onerosis novitii.

Nota III. Novitium non posse esse fidei iussorem nec posse remittere debita, aut renuntiare juri petendarum rationum à tutoribus vel aliis receptoribus. Potest tamen integros & perfectè redditos coputus comprobare. Vide Sanchez sup. n. 35.

38. Qui non de jure.

Nota IV. Decretum Concilii probabilius etiam habere locum in renuntiatione beneficii ecclesiastici, tum quia hoc decretum universim agit de renuntiatione, tum quia finis ejus in hoc quoque locum habet. Et ita declaravit congregatio Cardinalium, ac tenet Sanchez sup. n. 38. addens idem dicendum de renuntiatione officiorum temporalium.

39. Nec renuntiare beneficio ecclesiastico.

Potes: An donationes causâ mortis monasterio factæ valeant, si novitius ante professionem moriatur & eas non revocet? Resp. affirmativè cum Suarez l. 5. c. 16. n. 11. nam

40. Potesi donare causâ mortis.

32. An saltem habeat vim voti simplicis castitatis.

32. Professio invalida qualiter ratificatur.

33. Ad hanc ratificatorem non requiritur novata admissio.

nam per Concilium non prohibetur novitio condere testamentum, quod tamen morte naturali ante professionem secuta confirmatur: ergo etiam donatio causa mortis naturalis morte naturali secuta confirmabitur: quia est par ratio. Deinde illa non potest dici renunciatio vel alienatio simpliciter (de quibus Concilium loquitur) cum ob hoc non minuat libertas in professione faciendâ vel continentia.

40. *prohibet Trid. p. nem bonorum traditionem monasterio faciendam ante professionem.*

Secundò Concilium supra excepto vitio & vestitu vetat quamcumque actualem traditionem honorum novitii, per quam in potestatem, usum, administrationem, vel etiam dominium monasterii veniant, etiam non obstante quacumque obligatione illa reddendâ si non sequatur professio. Ita Sanchez l. 5. c. 9. n. 16. Et satis patet ex ipso Tridentino. Circa quod

41. *Non autem modicas elemosynas.*

Nota I. Tridentinum ibi non prohibere modicas elemosynas à novitio vel propinquis monasterio vel pauperibus factas: & hoc, quia illæ non obstant libertati egressus. Similiter non prohibetur, quin parentes possint facere elemosynas monasterio, si sint de bonis propriis, nec in dote vel bonis novitii computatur. Ita cum aliis Sanchez sup. n. 22. & 23.

42. *Qualiter obligatur Religio novitii egressu restitueri, quæ inpletat.*

Nota II. Et si Tridentinum præcipiat, ut abeuntibus ante professionem omnia, quæ sua erant, restituantur, tamen non teneri Religionem restituere novitio egressienti id, quod intulerat in suam sustentationem, nisi aliquid superesset. Quod si nihil contulerit, sed tantum se obligaverit ad solvendas expensas, non poterit Religio impedire liberum ejus egressum: poterit tamen, eo concessio, debitum exigere. Citra tamen promissionem novitii non obligatur ex lege justitiæ ad solvendas expensas: tum quia reditus & elemosynæ Monasterii sunt etiam ad alendos novitios, tum quia novitii in ingressu sese offert ad servitium & utilitatem communitatis.

43. *Ordinatio Trid. circa libertatem puellarum proficere volentium.*

Tertiò statuit c. 17. v. si puella, quæ habitum regularem suscipere voluerit, major duodecim annis sit, non ante eum suscipiat: nec postea ipsa vel alia professionem emitat, quam exploraverit Episcopus, vel eo absente vel impedito ejus Vicarius, aut aliquis coram sumptibus ab eis deputatus, virginis voluntate diligenter, an coacta, an seducta sit, an sciat quid agat. Vult deinde ut de tempore professionis uno mente artea teateatur Præfecta monasterii Episcopum certiorè reddere, alioquin sit ab officio suspensa quâdr. Episcopo videbitur.

44. *Etiã adhibito anathemate in eos, qui puellam diripiunt vel indirectè ad professionem cogunt.*

Quartò c. 18. anathemati subijcit omnes, qui quomodocumque virginem vel mulierem quamcumque invitam ad ingressum, habitum vel professionem coegerint, vel scientes eidem actui presentiam, consentum vel auctoritatè interposuerint, aut ad hoc consilium, favore vel auxiliu dederint nisi in casibus in jure expressis, qui sunt sequentes. Primò, quando prius religionem voverunt

possunt compelli, ut votum impleant. Secundò, quando unus conjugum consensu dispositionis juris contenti in alterius professionem vel in eam ordinem susceptionem. Tertio, quando quis citra admissit ob quod in religionem est detrudendus.

Nota I. Per l. ij, quomodocumque, comprehendendi etiam indirecta coactionem, qualis est, si parens filiam quotidie malè tractet, verbis vel actibus contumeliosis. Existimat tamen Sanchez sup. n. 5. hoc fieri debere ex intentione, ut totio affecta religionem ingrediatur: nam si fiat ex defectu amoris vel naturali austeritate, non incurritur hæc censura, dummodo pater tempore ingressus non intelligat filiam non sponte ingredi: si enim hoc intelligens remedium non adhiberet, jam violentiam moraliter consummaret.

Nota II. Omnia de quibus loquitur Concilium, scilicet de presentia, auxilio &c. reterenda esse ad coactionem, ideoque si hæc non interveniat, non habere locum dictam censuram. Unde sciet dolus non minus minuat voluntarium, quam coactio, tamen qui consilio suo decipit, non incurrit hanc poenam: nam dolus non est coactio & lex pænalis non est extendenda. Deinde congregatio Cardinalium censuit patrem non incurere hanc censuram, qui filiam non sponte heredem sub conditione, quod monasterium ingrediatur, eò quod illa non sit inductio per vim, sed potius per concupiscentiam.

Nota III. Ob libertatem religionis Trident. sup. eandem censuram extendere ad eos, qui impediunt virgines aut mulieres alias ingredi volentes religionem sine justa causa. Ubi, quia Concilium generalius loquitur, quam supra, etiam comprehendere voluit quoscumque modos injustos, non tantum per vim directè vel indirectè illam ipsi feminae, sed eos etiam, qui per similem vim monasterio illam impediunt receptionem. Deinde etiam eos, qui per dolum vel fraudem, etiã quæ circa monasterium versetur, ingressum impediunt. Non tamen incurritur hæc poena, si solum per preces impediatur: nam preces non sunt veru impedimentum.

Nota IV. Hanc poenam non incurrit, nisi actu sequatur effectus, nempe ingressus in monasterium in ordine ad suscipiendū aliquando habitum aut faciendâ professionem, aut suscipiatur actu habitus, aut professio emitatur, aut de facto femina ab ingressu impediatur. Nec impediunt viros aut cogentes ad monasterium, licet peccent, hanc excommunicationem incurunt: cum poenæ non sint extendendæ.

Q U Æ S T I O V.

Quos effectus habeat Novitiatu & professio Religiosa?

NOVITII primò gaudent privilegio clericali quantum ad immunitatem, ut in sanctorum

45. *Secus si inter omnia dolo coactio seculari.*

46. *Qui Titul. consulas libertatis Religionis contra volentes ingressum impediunt.*

47. *Præfata poena non incurrit, nisi si quis.*

48. *Novitii ut in sanctorum*